

'Mijn hart huilde van blijdschap, ik kon mijn kind weer aanraken'

Blijdschap in verpleeg- en verzorgingshuizen en woonvoorzieningen voor mensen met een beperking: bewoners in deze instellingen mogen onder voorwaarden weer beperkt bezoek ontvangen. Na tweeënhalve maand zag Ingeborg van Vliet (52) uit Oss haar zoon Vincent (17) weer, die in een zorginstelling in Nijmegen woont.

'Onze jongste zoon Vincent is autistisch en ernstig verstandelijk beperkt. Hij woont op een woongroep in zorginstelling De Winkelsteegh in Nijmegen. Hij kan niet praten. Je merkt aan zijn gedrag of hij goed in zijn vel zit. Hij heeft een basale behoefte aan fysiek contact: stoeien, knuffelen, nabijheid, samen eten. Als hij zich niet tevreden voelt of onbegrepen, vertoont hij negatief gedrag. Dan gaat hij gillen of schreeuwen. Tien weken mochten mijn man, Ton, en ik niet bij hem op bezoek, en hem ook niet thuis ontvangen. Wij weten hoe fijn Vincent het vindt om in het weekend thuis te zijn. We hebben veel fysiek contact, en hij gaat ontspannen tegen je aan liggen. De zorgmedewerkers hebben hem tussendoor best een knuffel gegeven, hoor. Toch is hij qua liefde ervaren afhankelijk van ons. We moesten hem loslaten. Met ons verstand wisten we dat geen contact het beste voor hem was, maar emotioneel was het zwaar. En Vincent begreep niet waarom we niet kwamen. Af en toe huilde hij. Toen hebben ze een foto van ons opgehangen, en werd hij rustiger. We mogen onze zoon nu een keer in de week opzoeken, eerder dan op 1 juni - een grote verrassing. Vorige week vrijdag ontmoetten we hem voor het eerst weer, in de tuin van de woonvoorziening, met mondkapjes op en handschoenen aan. Dat zag er voor Vincent vreemd uit. Hij tastte eerst af: wie zijn die mensen? Hij ging op de schommel zitten om alle prikkels te verwerken. Aan het eind van ons bezoek hebben we hem aan tafel genomen en foto's van thuis laten zien. Toen zag je hem landen, en sloten we af met een stevige knuffel. Na ons bezoek was hij veel vrolijker, hoorden we terug van zijn verzorgers. Wat het weerzien mij deed? Ik ben niet zo'n type dat op zo'n moment veel emoties toont, maar mijn hart huilde van blijdschap. Eindelijk kon ik mijn kind weer voelen. Het is verdrietig dat het zo lang heeft moeten duren.'